

PRAVO NA TIHU ZEMLJU

Na trgu čistom vjetar postavlja svoju klupu
i svoje vlažne breskve prodaje, naš se korak
u lazinama cvata čuje, u hodu glasno
pjevamo kao vrijeme i šuma koja skupu
mjericu srebra čuva dok provali joj gorak
izvor u srcu; oblak dolazi vrlo kasno:

zvjezdani već ispije nam svu snagu i svu njenu
fežinu; sudaramo gradove kao čela
i dođe lako doba da prevari nas zlato
pa prevagne u nama (tako u svaku ženu
ulazi lipanj, srpanj, pšenica koja zrela
počiva), nama bude iz neopreza dato

pravo na tihu zemlju i pčelu koja veže
dragulje i dubine u krvi, naše ruke
čekaju da ih putem stignemo, gusta žesta
prožimlje noć i znanje noći a tijela leže
u vično živo more iduć, o tamne kuke
nebeske ljubav vješa doline, nema mjesta

za pad kad svi se tiho spuštamo prema vrhu
planine, mutne ruže dovodi uman svodnik
do ruke, vjetar čita zakonik kojim sudi
tišinama; u tamu produžujemo hodnik
iz nas i opef k nama; sklupčan u ovom srhu
spavam bez straha: MENE POSPANOST MOJA

BUDI

LUKO PALJETAK

godine

MOST

Nosim u sebi otok a neukrotiv šestar
opisuje ga morem i probada ga, smrt
zvijezda je zapisana u meni kao slika
leptir je uteg fačan nad ružom što iz krika
vlastitog sulud kutnjak izvlači, ako cestar
vodi tu vatru gore u rasap ja sam krt

zupčanik koji dane pomiče koji goni
kutiju glazbe malu napravu koja vrli
razroke suncokrete, u opasan sam tijesak
ušao poput grozda pa sad sam samo pijesak
i vino koje zlafof po gradovima zvoní
u moždanima zemlje ispiram zrnca smrti

u vrtu kao vrtlar navrčem svoju glavu
(a to se radi tako: uzme se britva britka
i rascijepi se čelo zatim se krhka klica
umetne kao kamen u srebro, pa u travu
ukopam svoje noge i čekam da se vitka
ukaže biljka dobra sjedne li u nju ptica,

i ljubimo se zatim poda mnomo; moja kost
u ksilofone crne udara, strašnu ranu
opisujem i pašem nalik na kakav bedem
i stojim preko sebe prebačen kao most
I vama na stol u cvijeću donosim istu hranu
koju sam u tišini krvavu prijesnu jedem

diver-

genti

Duro Pulitika: Portret Luka Paljetka

NOĆ

Prolazi noć kroz kosti kroz tijesno staro sito,
ponavljam kretnju vala, ostaje samo troska
u karlicama zvijezda palac i nijema slova
pohvale; isti ljudi iz kojih buja žito
u susret jesmo isti a usta su nam nova
na čelu i na nozi, grlo je puno voska

i voća, strašna veza s budućim veza s uljem
postaje strpljiv način hoda kroz prakrv jasnu
kroz uho koje sluša zvjezdani glas a čisti
od smrti svoje vrijeme, uspravljen s bolnim
žuljem

na tjemenu koračam i gutam vruću masnu
utrobu živih: nismo u istoj noći isti

svaka je naša ruka opasna jer se trlja
u zglobu (kao zemlja u tijelu), kretnju vala
ponavljaš u dolini gdje dosad nije mora
bilo, polako cestu dižemo: s ovog žala
počinje voda nebo polazi zatim zora
otvara noć a svjetlost samo je mutna mrlja
u njoj;

RUŽA

Ruža u glavi našoj otkriva svoju špilju
(a nju je davna ljubav prokopala kroz misli)
pa tako ima pravo na sve
u svakom bilju
ima po noga prelika nam davnoga, kroz žile
kroz ružu hoda otac i sin
a mi smo sfisli
u neobičnom cvatu koljena sad ih sile

istrajne rastavljaju u škare koje režu
od neba i papira leptire da na igli
i na zvoniku traju

čuvajmo ravnotežu
glave u kojoj plove zvijezde u svome sokul
zar je sudbina grada u samo jednoj cigli
zar je sudbina neba u samo jednom oku

ako vas ljubim ja vas spašavam kao arka
i kao grana rosne masline
ruža rije

kroz ružu: na kraju smo ostali kao dvije
latice koje drži pri kruni zadnja šarka
i želja mutna zadnja da će po istoj strasti
nošene jednim vjetrom jedna do druge pasti
(na stol)

na golo čelo koje se samo smije

GOVORIM IZNAD RIJEKE

Govorim iznad rijeke o svemu kao netko
koga je stiglo doba kazne i doba smrti
pa ta sloboda pruža mostove preko mene
na drugu stranu glasa tamo gdje tako rijetko
ulaze prsti (može taj mlin u cvijetu strti
čudesno nebo može stablo u slamku vene

pružiti svoje kobne vrlove); gdje je ptica
koju smo na ramenu nosili kao grumen
iz zlatonosne rijeke izvađen! pravim grivne
za čiste ljubavnike (ja Zlata) svoja lica
ne pamtim, znam zbog čega u cvatu ključa rumen
opasno: da bi na njoj spalili svoje divne

udove prijatelji moji iz smrti; u svom danu
sunce folike noći dotakne kao usta:
u poljupcu sam tome zatočen kao ruža
u svoje ljudske kosti na čudesnome dlanu
podizem Grad za ljude iz šume što se pruža
do Jezera, za ljubav uzimam stara pusta

zaboravljena grotla pa tamo vodim ženu
u sumpor i u tijelo svemoćno (tebe vodim);
zemlja je iščašena iz svemira u hodu
za vremenom i bijelim srnama; u tom trenu
upoznali smo ptice (a gledali smo vodu)
čisti govorili smo: doba je da se rodim

TEMA

I kako da te ljubim a da te ipak čuvam

GODINE

S ove se strane nebo naginje kao stara
trpeza, ima šuma misao jednu strašnu
polomilo se sunce u paprat voda stvara
godine ljubimo se u paviti u brašnu
pravimo narod; (visok je život mnogo viši
od ruke koja bere jabuke mnogo tiši)

pravimo nove bolne godine ja i žena:
ona proguta zemlju a ja progutam vodu
ona proguta kamen a ja progutam kamen
ona proguta pticu a ja progutam njena
vremena ona mene proguta ja u hodu
progutam grad i rosu a ona guta rude
ona proguta šumu a ja progutam ljude
ona proguta polje a ja progutam cijele
planine nju progutam progutam svoje bijele
udove ona sebe progutam cvijet u plodu
padnemo zatim strašni ogromni: tako bude

KOSTUR VATRE

Stabla su zlatokrvna pa je i slavuj crven
u krošnji leptir sažet u cvijet a mi u nanos
pepela (vatra hlabro osvaja važnu tminu
gubeći uda jedno po jedno, kostur vatre
tetura kao sablast, lubanja vatre zanos

umnožava i mjeri) sasvim polako ginu
ruke i dob a nebo hoće da hodom satire
zvjezdani dan polako ulazi u nutrinu
otvara sat u sebi, ja uspravljen pa strven
podupirem mu vrijeme; rascvala već slatkoća

opija flo i pun je do vrha vlažni badanj
oprezno svoja vrata otvaram kad se noća
(a ljube se srndaći u šumi) vrući tocilj
brusi nas kao strašne sjekire: čuvaj čelo
otkrivo krvav idem (još sinoć su na pladanj
stavili moju glavu hranjivu usred voća);

ima u tami ruže jedno posvema bijelo
mjesto i tu smo stali uzašavši u tijelo,
i tražeći se, bolno se spotali o cilj

LUKO PALJETAK

GODINE